

Dániel könyve – Száztizenötödik rész

Az utolsó nemzedék prófétai jellemzőinek feltárása

Jeff Pippenger

2024-03-04

Egy elmúló nép utolsó nemzedékében bizonyos prófétai jellemvonások azonosíthatók. Ekkor viperák nemzedéke ők, mert a Sátán jellemét alakították ki. Házasságtörők nemzedéke ők, mert meg nem szentelt kapcsolatokat létesítettek Isten ellenségeivel. Eljutottak arra a pontra, hogy látnak, de nem értenek; hallanak, de nem fognak fel, mert megtéretlenek, amit az ábrázol, hogy a szívük megkövéredett. Mózes szólt először éppen erről a jelenségről.

Mózes pedig összehívta az egész Izráelt, és ezt mondta nekik: Láttátok mindazt, amit az Úr a szemetek láttára cselekedett Egyiptom földjén a fáraóval, minden szolgájával és egész országával; azokat a nagy próbatételeket, amelyeket a te szemeid láttak, a jeleket és azokat a nagy csodákat. De az Úr mind e mai napig nem adott nektek szívet az értésre, szemeket a látásra és füleket a hallásra. 5Mózes 29:2–4.

A laodíceai látás és hallás jelenségének első említésében az, amit Isten népe képtelen meglátni, alapító történelmének jelei és csodái. Jeremiás e jelenséget az „esztelen szüzek” tulajdonságaként azonosítja az utolsó napokban, valamint az esztelen szüzek ama elutasításának ábrázolásaként, amellyel nem fogadják el a három angyal üzeneteit, amely az első angyalnak a Teremtő Isten félelmére szólító hirdetésével kezdődik. E lázadás miatt nem részesülnek a késői esőben.

Hirdessétek ezt Jákób házában, és tegyétek közzé Júdában, mondván: Halljátok meg most ezt, ti balga és értetlen nép, akiknek van szemük, de nem látnak, van fülük, de nem hallanak: Nem féltetek-e engem? azt mondja az Úr; nem rettegtek-e színem előtt, aki örök rendelésül a homokot tettem a tenger határául, hogy azon át ne léphessen; és noha hullámai hánykolódnak, mégsem győzhetnek; noha zúgnak, mégsem csaphatnak át rajta? Ennek a népnek azonban pártütő és lázadó szíve van; elpártoltak és elmentek. Szívükben még azt sem mondják: Féljük hát az Urat, a mi Istenünket, aki esőt ad, korai és késői esőt a maga idejében; aki megtartja számunkra az aratás rendelt heteit. A ti hamisságaitok fordították el ezeket, és a ti bűneitek tartották vissza töletek a jót. Jeremiás 5:20–25.

Ezékiel azokat, akik a látás, de meg nem értés által jelképezett sajátosságokat mutatják, lázadó háznak nevezi. Olyan lázadó ház ők, amely nem akarja meglátni alapjainak történetét; balga szüzek, akik megtéretlenek, mert elutasítják az első angyal üzenetét, ami annyi, mint valamennyit elutasítani, mert ha nem fogadod el az első angyal üzenetét, sem a másodikat, sem a harmadikat nem fogadhatod el. Ebben az állapotban az utolsó eső idején az utolsó eső visszatartatik ezektől a szüektől. Miután Jézus elbeszélésében foglalkozott ezzel a jellemvonással, ezután a magvetőről szóló példázatot adta elő.

A ti szemeitek pedig boldogok, mert látnak; és a ti fületek, mert hallanak. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem láttátok; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallottátok. Halljátok meg tehát a magvető

példázatát. Ha valaki hallja az ország ígését, és nem érti, eljön a gonosz, és elragadja azt, ami annak szívébe vettetett. Ez az, akibe az útfélre esett mag vettetett. Aki pedig a köves helyekre esett magot fogadta, az az, aki hallja az ígét, és azonnal örömmel fogadja; de nincs gyökere önmagában, hanem csak ideig való: mihelyt pedig nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megbotránkozik. Aki pedig a tövisek közé esett magot fogadta, az az, aki hallja az ígét; de e világ gondja és a gazdagság csalárdsága megfojtja az ígét, és gyümölcstelenné lesz. Aki pedig a jó földbe esett magot fogadta, az az, aki hallja és érti az ígét; aki gyümölcsöt is terem, és némely százannyit, némely hatvanannyit, némely harmincannyit hoz. Más példázatot is adott eléjük, mondván: Hasonlatos a mennyek országa az emberhez, aki jó magot vetett az ő földjébe; de amíg az emberek aludtak, eljött az ő ellensége, konkolyt vetett a búza közé, és elment. Mikor pedig szárba szökken a vetés, és termést hozott, akkor meglátszott a konkoly is. A házigazda szolgálai pedig odamenve ezt mondták neki: Uram, nemde jó magot vetettél a te földedbe? Honnan van tehát benne konkoly? Ő pedig ezt mondta nekik: Ellenség cselekedte ezt. A szolgák erre azt mondták neki: Akarod-e tehát, hogy elmenjünk, és összeszedjük azokat? Ő azonban ezt mondta: Nem; nehogy miközben összeszeditek a konkolyt, azzal együtt a búzát is kigyomláljátok. Hagyjátok, hogy mindkettő együtt növekedjék az aratásig; és az aratás idején ezt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégessék; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe. Máté 13:16–30.

A balgák a konkoly, a bölcsek pedig a búza. A tíz szűzről szóló példázatban az olaj birtoklása mutatja meg a két osztály közötti különbséget, a búza és a konkoly esetében pedig ez azon alapul, hogy a magot, amely az ige, megértik-e. Az első említés Mózesnél egy olyan osztályról, amely nem fog látni, és ennél fogva nem fog érteni, azt helyezi úgy, hogy a megértendő üzenet az alaptörténelem jelei és csodái. Ellen White utolsó prófétai utalása a lázadó ház vakságának elemeire azonosítja, hogy azok a szemek, amelyek áldottak voltak arra, hogy lássák azt, amit minden igaz ember kívánt látni, a millerita mozgalom történelme volt.

„Az 1840–1844 között adott valamennyi üzenetet most erőteljesen kell hirdetni, mert sokan elveszítették tájékozódásukat. Az üzeneteknek minden gyülekezethez el kell jutniuk.”

„Krisztus ezt mondta: »Boldog a ti szemetek, mert lát; és a ti fületek, mert hall. Mert bizony mondom néktek, hogy sok prófeta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem láttátok; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallottátok« [Máté 13:16, 17]. Boldogok a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyeket 1843-ban és 1844-ben láttak.”

Manuscript Releases, 21. kötet, 436, 437.

Jézus mindenkor a véget a kezdettel szemlélteti, és mind az első utalás azokra, akiknek van szemük, de nem látnak vagy nem értenek, mind az utolsó utalás azt azonosítja, hogy a lázadó ház alapvető történelme az, amit nem látnak meg, és ezért elutasítanak, s ezáltal megakadályozza a balgákat abban, hogy felismerjék a késői esőt. Az 1840–1844 közötti történelmet az ókori Izrael Egyiptom szolgaságából való szabadulása jelképezte. Az ókori Izrael kudarca az első próbatételi folyamatban Kádeshez vitte őket, ahol elfogadták a tíz kém hamis jelentését, és új vezért választottak, hogy visszavezesse őket Egyiptomba. Negyven évvel később visszavezették őket Kádeshez, és Mózes elbukott, amikor másodszor is ráütött a Kősziklára.

Noha Mózes elbukott, Józsué mégis továbbhaladt, hogy bevezesse őket az Ígéret Földjére. A Kádesnél történt utolsó próba súlyos lázadással társult, mert Jézus mindig a kezdet által szemlélteti a véget, és a tíz kém lázadása Kádesnél a negyven esztendő kezdetén, valamint a negyven esztendő végén is egy nagy lázadást szemléltet Kádesnél. Mégis, Mózes Kádesnél tanúsított lázadása ellenére, az Ígéret Földjére való bemenetel látomása többé nem késett.

Az 1863-as lázadásban, amely az 1888-as fokozottabb lázadáshoz vezetett, amely az 1919-es még fokozottabb lázadáshoz vezetett, s amely az 1957-es lázadásban tetőzött, Jézus visszavitte a laodíceai adventizmust Kádeshez. Visszavitte őket ahhoz a történelmi időszakhoz, amikor a harmadik angyal megérkezett, és megkezdett egy megpróbáló folyamatot, amely végül nyilvánvalóvá tette az 1863-as lázadást, valamint a Laodícea pusztájában való bolyongás száműzetését. A harmadik angyal 2001. szeptember 11-én lépett be a laodíceai adventizmus befejező történetébe, amikor alászállt a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala, aki a harmadik angyal. Ekkor hirdette ki, hogy Babilon elesett, amint azt Nimród tornyának ledöntése előképezte, amikor New York város tornyait ledöntötték.

„A harmadik angyal üzenetét nem fogják megérteni; azt a világosságot, amely dicsőségével beragyogja a földet, hamis világosságnak fogják nevezni azok, akik megtagadják, hogy annak egyre növekvő dicsőségében járjanak.” Review and Herald, 1890. május 27.

Amint az ősi Izraellel, úgy a modern Izraellel is. Az a nemzedék, amely tanúja 2001. szeptember 11-ének, az utolsó nemzedék. Jézus a Lukács evangéliuma huszonegyedik fejezetében azt mondta, hogy „ez a nemzedék”, és ezt a nemzedéket azokként azonosította, akik akkor élnek, amikor az ég és a föld elmúlik, ami a második eljövételkor következik be. Az a nemzedék, amely megéri Krisztus visszatérését, fel fog ismerni egy jelet, amely bizonyítja számukra, hogy ők az utolsó nemzedék. Tudni és érteni fogják, hogy ők azok, akik akkor élnek, amikor többé nem „halasztatik el” „minden látomás beteljesedése”.

Amikor Jézus a tanítványokkal együtt elhagyta a templomot, megkérték Őt, hogy magyarázza meg, mit értett a templom pusztulásáról adott leírásán. Ez a beszélgetés azt a beszélgetést jelképezte, amelyet az utolsó nemzedék idején az Ő tanítványai folytatnak. A tanítványok meg akarták érteni, mit értett azon, amikor ismételtén azt tanította, hogy a laodíceai adventista egyházat az hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején elsöprik, mivel az ottani imádók kiköpetnek az Ő szájából, és többé nem azok, akik Őt képviselik.

Amikor Jézus válaszolt a tanítványoknak, leírta Jeruzsálem pusztulását és az azt követő történelmet egészen a világ végéig. Miután a tizenkilencedik versig felvázolta a történelmi áttekintést, ezután Jeruzsálem pusztulásáról szól, olyan pusztulásról, amely bekövetkezhett volna a keresztnél, de amely Isten irgalmában és hosszútűrésében mintegy negyven évre elhalasztatott. A negyven év végén maradék menekül meg a pusztulásból, de csak akkor, ha felismeri az általa akkor adott jelet.

Az ősi Izrael kezdetén volt egy negyvenéves időszak, amely a tíz kém lázadása fölötti ítélettel kezdődött; ez az ítélet negyven évre elhalasztatott Mózes közbenjárása miatt. Az ősi Izrael végén volt egy ítélet a kereszt lázadása fölött, amely negyven évre elhalasztatott Krisztus hosszútűrése és irgalma miatt. Mindkét történetben volt egy maradék, amely megmenekült. Jézus mindig valamely

dolog végét annak kezdetével szemlélteti.

Jézus szólt a Jeruzsálem pusztulásával összefüggő jelről, és azt „a bosszúállás napjai”-ként azonosította.

Amikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet hadseregek veszik körül, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett annak pusztulása. Akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe; és akik annak közepette vannak, távozzanak ki; és akik a vidékeken vannak, ne menjenek be oda. Mert ezek a bosszúállás napjai, hogy beteljesedjen mindaz, ami meg van írva. Lukács 21:20–22.

A „bosszúállás napja” a hét utolsó csapás, és ezért állítja párhuzamba White testvér Jeruzsálem pusztulását Isten végrehajtott ítéletével az utolsó napokban.

Jöjjetek közel, ti nemzetek, hogy halljátok; és figyeljete, ti népek: hallja meg a föld és minden, ami benne van; a világ és mindaz, ami belőle származik. Mert az Úr felindulása minden nemzet ellen van, és haragja minden seregük ellen: teljesen megsemmisítette őket, mészárlásra adta őket. Megöltjeiket is kivetik, és bűzük felszáll tetemeikből, és a hegyek megolvadnak véruktól. És az ég minden serege felbomlik, és az egek összegöngyölíttetnek, mint a könyvtekerecs; és minden seregük lehull, miként lehull a szőlő levele, és mint a hulló füge a fügefáról. Mert kardom megitatott az égben: ímé, leszáll Edómra, és átkom népére ítéletre. Az Úr kardja megtelt vérrel, megkövéredett hájjal, bárányok és bakok vérével, kosok veséinek hájával; mert áldozata van az Úrnak Bocrában, és nagy öldöklés Edóm földjén. És leszállnak velük az egyszarvúak is, és a tulkok a bikákkal; és földjük átázik a vértől, és poruk megkövéredik a hájtól. Mert ez az Úr bosszúállásának napja, a megtorlások esztendeje Sion peres ügyéért. Ésaiás 34:1–8.

Jézus első nyilvános fellépését Názáretben tartotta, ahol Messiásként jelentette ki magát. Ezt a fellépést prófétai értelemben az első említés szabálya irányította. Az általa kiválasztott felolvasás azonosította, hogy munkájához hozzátartozik „az Úr bosszúállásának napja” meghirdetése is. Ami Ésaiás szerint egyúttal „a megfizetések esztendeje Sion peres ügyéért” is.

Názáretben kezdte meg Krisztus nyilvános szolgálatát, és ott jelentette ki magáról, hogy Ő a Messiás. Ekkor történt, hogy azok, akik hallották szavait, de nem értették meg, megkísérelték megölni Őt azért, hogy letaszítják egy hegyről. Szolgálatának kezdetét szülővárosának népe azon kísérlete jelezte, hogy megölje Őt, szolgálatának végét pedig az, hogy az Ő népe valóban megölte Őt. Szolgálatának célja az volt, hogy azonosítsa magát mint a Messiást, amivé akkor lett, amikor keresztségekor felkenetett. Keresztségekor isteni jelkép szállt alá, hogy megerősítse az eljövendő Messiásra vonatkozó jövendölés beteljesedését. 1840. augusztus 11-én isteni jelkép szállt alá, hogy megerősítse annak a történelmi időszaknak a próbaüzenetére vonatkozó jövendölést. És 2001. szeptember 11-én isteni jelkép szállt alá, hogy megerősítse annak a történelmi időszaknak az előre megjövendölt üzenetét, amely a késői eső üzenete.

„Miután két napig munkálkodott a samaritánusok között, Jézus elhagyta őket, hogy folytassa útját Galilea felé. Nem időzött Názáretben, ahol ifjúságát és korai férfikorát töltötte. Az ottani zsinagógában tanúsított fogadtatása, amikor kijelentette magáról, hogy ő a Felkent, oly kedvezőtlen volt, hogy úgy döntött, termékenyebb mezőket keres, hogy olyan füleknek

prédikáljon, amelyek hallgatnak, és olyan szíveknek, amelyek befogadják üzenetét. Kijelentette tanítványainak, hogy a prófétának nincs becsülete a maga hazájában. Ez a mondás feltárja azt a természetes vonakodást, amely sok emberben megvan arra, hogy elismerje a csodálatra méltó kibontakozást abban, aki feltűnés nélkül élt közöttük, és akit gyermekségétől fogva bensőségesen ismertek. Ugyanakkor ugyanezek az emberek vad izgalomba jöhetnek egy idegen és egy kalandor igényei miatt.” The Spirit of Prophecy, 2. kötet, 151.

Lukács huszonegyedik fejezetében Krisztus azonosítja a százhuszonnégyezret, azt a végső nemzedéket, amely nem hal meg. Ezt úgy teszi, hogy bemutatja annak a történelemnek az ívét, amely azzal kezdődött, hogy utoljára látogatott el abba, ami korábban Atyjának háza volt, de akkorra már a zsidók házává lett. Annak a történeti elbeszélésnek a során, amelyet Jézus elkezdett feltárni, eljutott addig a pontig, amikor Jeruzsálemnek és a templomnak, amely felől a tanítványok tudakozódtak, el kellett pusztulnia (Kr. u. 70). E pusztulást a bosszúállás napjaiként azonosította, ami szolgálatának nyitó kijelentéséhez is hozzátartozott. A „bosszúállás napjai” nem csupán Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulását jelentették, hanem Isten haragjának idejét is, amint azt az utolsó hét csapás szemlélteti.

Mert ez a Seregek Ura, az Úr napja, a bosszúállás napja, hogy bosszút álljon ellenségein; és a fegyver megemészt, jóllakik, és megrészegeedik az ő vérüktől; mert áldozata van a Seregek Urának, az Úrnak észak földjén, az Eufrátesz folyó mellett. Jeremiás 46:10.

A Babilont sújtó „bosszú napja”, amelyet az „áldozat az északi országban, az Eufrátesz folyó mellett” jelképez, a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel veszi kezdetét.

Az Úr haragja miatt nem lakják majd, hanem teljesen pusztává lesz; mindenki, aki elmegy Babilon mellett, megdöbben, és sziszeg minden csapása miatt. Sorakozzatok fel Babilon ellen mindenfelől; ti mind, akik az íjat feszítitek, löjtek rá, ne kíméljétek a nyilakat, mert vétkezett az Úr ellen. Kiáltatok ellene körös-körül: megadta magát; alapjai leomlottak, falai ledőltek, mert ez az Úr bosszúállása; álljatok bosszút rajta; amint ő cselekedett, úgy cselekedjétek vele. Irtátok ki Babilonból a magvetőt és azt, aki aratás idején a sarlót forgatja; a nyomorgató kardtól való félelem miatt ki-ki az ő népéhez fordul, és ki-ki a maga földjére menekül. Izráel szétszórt juh; oroszlánok üzték el; először Asszíria királya emésztette meg, végül pedig ez a babiloni király, Nabukodonozor törte össze csontjait. Azért ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Íme, megbüntetem Babilon királyát és az ő földjét, miként megbüntettem Asszíria királyát. És visszahozom Izráelt az ő legelőjére, és a Kármelen és Básánon legel majd, és lelke megelégszik az Efraim hegyén és Gileádban. Azokban a napokban és abban az időben, ezt mondja az Úr, keresni fogják Izráel hamisságát, de nem lesz; és Júda bűneit, de nem találják meg őket; mert megbocsátok azoknak, akiket meghagyok. Vonulj fel Meratáim földje ellen, ellene és Pekód lakói ellen; pusztítsd és irtsd ki őket teljesen utánuk, ezt mondja az Úr, és cselekedj mindama szerint, amit megparancsoltam neked. Harci zaj van az országban és nagy romlás. Miként tört össze és zúzatott szét az egész föld pörölye! Miként lett Babilon pusztasággá a nemzetek között! Tört vettem neked, és meg is fogattál, ó Babilon, és nem tudtál róla; megtaláltattál és el is fogattál, mert tusakodtál az Úr ellen. Megnyitotta az Úr fegyvertárát, és előhozta haragjának fegyvereit; mert ez a Seregek Urának, az Úr Istennek cselekedete a káldeusok földjén. Jöjjetek ellene a legvégső határról, nyissátok fel magtárait;

hányjátok halmokba, és pusztítsátok el teljesen; ne maradjon belőle semmi. Öljétek le minden bikáját; szálljanak alá a mészárlásra; jaj nekik! mert eljött az ő napjuk, meglátogatásuk ideje. Azok hangja, akik futnak és menekülnek Babilon földjéről, hogy megjelenésük Sionban az Úrnak, a mi Istenünknek bosszúját, templomának bosszúját. Hívjátok össze az íjászokat Babilon ellen; ti mind, akik az íjat feszítitek, táborozzatok körülötte; senki se meneküljön el belőle; fizessetek meg neki cselekedete szerint; mind aszerint, amit cselekedett, úgy cselekedjétek vele; mert felfuvalkodott volt az Úr ellen, Izráel Szentje ellen. Jeremiás 50:13–29.

Jeruzsálem pusztulása Kr. u. 70-ben Babilon paráznájának végrehajtó ítéletét jelképezi, amely az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel kezdődik. Jézus tudta, hogy Kr. u. 70-et azonosítja a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel, mert Ő az Ő Igéjének Szerzője, és Ő az Ige. Fontos felismerni annak a próféciaának a keretét, amelyet Jézus Lukács huszonegyedik fejezetében előad, hogy megérthessük, mi az a jel, amely azonosítja, hogy az utolsó nemzedék elérkezett.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Krisztus eljövetele e föld történelmének legsötétebb korszakában fog bekövetkezni. Noé és Lót napjai annak a világnak állapotát ábrázolják, amely közvetlenül az Emberfia eljövetele előtt lesz. A Szentírás, előre mutatva erre az időre, kijelenti, hogy Sátán minden hatalommal és »a gonoszság minden csalárdságával« fog munkálkodni. 2 Thesszalonika 2:9, 10. Működése világosan megmutatkozik az utolsó napok rohamosan növekvő sötétségében, a megszámlálhatatlan tévelygésekben, eretnkségekben és csalódásokban. Sátán nemcsak fogságba vezeti a világot, hanem megtévesztései átjárják a mi Urunk Jézus Krisztus névleges egyházait is. A nagy hitehagyás olyan sötétséggé fejlődik, amely mély lesz, mint az éjféli homály. Isten népe számára ez a megpróbáltatás éjszakája, a sírás éjszakája, az igazságért való üldöztetés éjszakája lesz. De a sötétségnek abból az éjszakájából felragyog Isten világossága.”

Ő teszi, hogy „a sötétségből világosság ragyogjon.” 2Korinthus 4:6. Amikor „a föld kietlen és pusztá volt, és sötétség borította a mélység színét”, „Isten Lelke lebegett a vizek felett. És Isten ezt mondta: Legyen világosság! És lett világosság.” 1Mózes 1:2, 3. Így a lelki sötétség éjszakájában Isten szava hangzik: „Legyen világosság!” Népe számára pedig ezt mondja: „Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége felragyogott rajtad.” Ézsaiás 60:1.

„Ímé” — mondja az Írás —, „sötétség borítja a földet, és éjsötétség a népeket; de fölötted feltámad az Úr, és dicsősége megláttatik rajtad.” 2. vers. Krisztus, az Atya dicsőségének kisugárzása, a világ világosságaként jött e világra. Azért jött, hogy Istent képviselje az emberek előtt, és felőle meg van írva, hogy felkenetett „Szentlélekkel és hatalommal”, és „széjjeljárt jót tévén”. Apostolok cselekedetei 10:38. A názáreti zsinagógában ezt mondta: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem; elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.” Lukács 4:18, 19. Ezt a munkát bízta tanítványaira is. „Ti vagytok a világ világossága” — mondta. „Úgy fénylejék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti

mennyei Atyátokat.” Máté 5:14, 16.” Proféták és királyok, 217, 218.